

**Každý má svou volbu: Pohodlně plout do otroctví, nebo vstoupit do **PROTIPROUDU****

Home > Politika



Gripeny nad Prahou se o den předlétly: V protektorátu je to u nás vždycky stejné. Zrádné jsou elity, ne národ. Hladoví a vymrzlí do ulic s mávátky ve žluté a modré? Paměť si uchovají jen nepodvolení. Kolikátého příští převrat?

8. 5. 2022

PETR HÁJEK Den vítězství dnes nejen neslavil, ale je dokonce přesvědčen, že jde o falešný svátek – zcela v duchu protektorátní vlády – a současně je přesvědčen, že bude jinak (pokud vůbec nějak), „Až se k nám právo vrátí...“

Osmého, nebo devátého? Neboli – kdy si připomínáme skončení Druhé světové války? Když píšu tyto řádky, zní nad Prahou rachot při přeletu Gripenů (stejně je na nic jiného, než na parádu nemáme). Takže je to jasné. Čtyřicet let jsme každoročně slavili naše osvobození od Němců devátého května. Tedy v den, kdy do Prahy přijeli z Berlína sovětské tanky a (za nemalých obětí vyčerpaných vojáků Rudé armády) skončili boje povstaleho města.

Po převratu (9. května 1990) nový zákon stanovil, že 9. květen – jako Den osvobození od fašismu – bude státním svátkem. Jenže o rok později (15.5.1991) další nový zákon to opět změnil. Ve snaze „unifikovat se se Západem“ byl Dnem osvobození od fašismu stanoven 8. květen. Tedy den, kdy v Remeši podepsal generál Alfred Jodl kapitulaci. Ta ovšem stanovila, že do půlnoci mají německé armády složit zbraně. To se v Praze a českých zemích rozhodně nestalo.



Autor:
Petr Hájek, šéfredaktor
PROTIPROUD
Více o autorovi **ZDE**

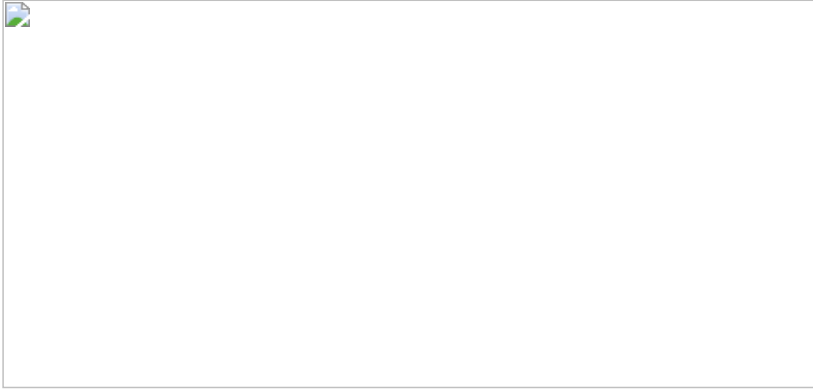
Pokud tedy již více než třicet roků oficiálně tvrdíme, že válka skončila osmého května, všichni hrdinové – čeští i sovětské, kteří dalších (nejen) čtyřicet hodin bojovali proti pravidelným jednotkám německých okupantů (mezi nimi také můj otec), jež zbraně nesložily – vlastně ani nebyli. Anebo ty desítky a stovky z nich, kteří v boji padli, si už jenom nějakou nešťastnou náhodou sami způsobili zranění? Nebo šlo snad dokonce o „pracovní úraz“? A co zástupy Němců, kteří se vzdali? Jestliže už nebyla válka, nemuselo se s nimi zacházet podle ženevských konvencí, ale měli je rovnou postřílet jako teroristy. Nebo ne?



Naše „elity“

Nemylme se však: Ono to našim „elitám“ nebylo jasné ani bezprostředně po válce. Trvalo šest roků dohadování, než konečně (v roce 1951) stanovily 9. květen za Den osvobození Československa Rudou armádou. Což ovšem byla rovněž pravda nikoli stoprocentní, ale řekněme jen z 99 %. Protože americké jednotky už několik dní předtím vstoupily do Plzně. Bez boje. Nejen domácí, ale i Němci je vítali. A mazali s úlevou k nim do zajetí, protože měli hrůzu především ze sovětských vojáků, jelikož zvěrstva a hrůzy, které v zemích Sovětského svazu (Ruska nejvíce) napáchali, volaly po odvetě stejně brutální. Naštěstí k ní tak úplně nedošlo.

V jedenapadesátém jsme však už byli opět protektorátem. Tentokrát nevyhlášeným, ale o to více skutečným. Po „sametové revoluci“ 1948 už nikdo (oficiálně) nepochyboval, že pátého května vypuklo Pražské povstání, které proti obrovské přesile nacistů v německých uniformách mělo osmého na kahánku, bez ohledu na to, co Jodl v Reměši podepsal. A že až devátého května všechno rozhodla Rudá armáda vedená maršálem Koněvem. Němá barikáda, jedna z povídek Jana Drdy, patřila k základnímu emočnímu vybavení, s nímž jsme my, poválečné děti – v souladu s vyprávěním přímých svědků, našich rodičů – vyrůstali.



Čtěte ZDE: Totalita je vždycky stejná: Jako když soudili Horákovou. Jak se stát (pro stát) vyvrhelem snadno a rychle? Přijdou noví provokatéři z StB? Jsme nepoučitelní? Nebaštit mediální lži a bránit postižené, štvané a vyhazované ze zaměstnání

Z protektorátu do protektorátu

Po dalším převratu, „sametové revoluci“ 1989, to zase už tak jasné nebylo. Netušíce, vykročili jsme k osudu v dalším protektorátu, tentokrát opět německém – i když „jen“ zprostředkovaně, přes Brusel. A tak se dějiny opět přepisovaly. Ještě v onom zmíněném jedenadevadesátém to sice byl už 8. květen, ale ještě zůstal jako Den osvobození od fašismu (správně to mělo být od nacismu, ale ono se to ještě tak nerozlišovalo). Jakmile jsme se však v roce 2000 přiblížili „členství v protektorátu eurosojuzu“, už se (od 29. 6) název změnil na Den osvobození. O nacismu (fašismu) se již pochopitelně nesmělo mluvit.

A pak, onoho báječného roku, kdy se nám protektorát stal opět životní realitou (10. 2. 2004) se vše změnilo znovu: na Den vítězství. Nádherný příklad salámové metody historické mystifikace – opět v podání „našich elit“. O osvobození, o Rudé armádě, o desetitisících padlých „Rusů“ ani slovo. Neutrální „Den vítězství“. A mileniáni si jako svou emoční výbavu do života ponесou nanejvýš likvidaci sochy maršála Koněva a zakrývání všech ostatních pomníků a připomínek onoho slavného 9. května, kdy byla Praha osvobozena. Kdy ve městě, kde válka začala, také fakticky skončila.

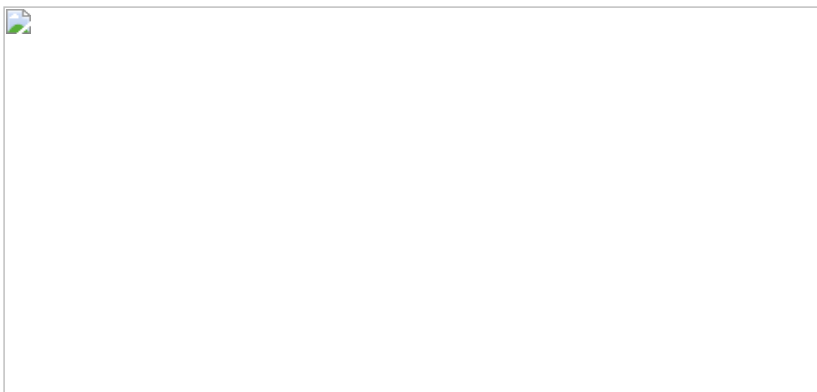
Opožděná válka

Letos je to tady znovu. Máme opět válku. Poněkud opožděnou. Možná o ní napíše v budoucnu nějaký nový Ladislav Mňačko „Oneskorené reportáže“, dnes by za pravdivý pohled na její podstatu mohl skončit za mřížemi. Opožděná je proto, že americký prezident Roosevelt (respektive od roku 1945 po Rooseveltově smrti Truman) nesouhlasil s geniálním návrhem britského premiéra Churchilla. Totiž aby oním osmým, respektive devátým květnem boje neskončily, ale obrátily se proti oslabenému Rusku (Sovětskému svazu). Američané si prostě nebyli jisti, jestli je SSSR bojem s německými nacisty skutečně tak oslaben, aby to nedopadlo jinak, než toužil Churchill. A už vůbec netušili, jestli by to spolklo jejich veřejné mínění – vždyť tehdy i televize byla teprve v plenkách.

Mezitím se podařilo Sovětský svaz zlikvidovat – a málem i dobýt Rusko – Srdce světa (podle stále platné zahraničně-politické doktríny USA i Británie), jak je ve své geopolitické teorii nazval Angličan Harold Mackinder. S Jelcinem, nástupcem Gorbačova, to už bylo hotovo. Jenže geroj Západu se upil dříve, než se podařilo Rusko úplně vydrancovat a připojit k protektorátu. To vše kvůli tomu zloduchovi Putinovi.

A tak přišla ke slovu teze české rodačky a v roli ministryně zahraničí USA (také hlavní architektky napadení a bombardování Srbska) „krvavé Madly“ Allbrightové: „Není spravedlivé, aby jediná země (myšleno Rusko) měla takové přírodní bohatství.“ Soudružka se sice „opožděné války“ dožila, ale její konec už bude sledovat z pekla (má tam skvělou společnost včetně jednoho českého „svatého pekelníka“).





Čtěte ZDE: Pohled do kuchyně propagandy: Díky, Noro a celá ČT! Ševčík je vyvrhel, Klaus je (rudá) hvězda? Až bude zase svoboda, přijdou do učebnic. Plamínek naděje, který sfoukli, a přesto se opět zažehl? Jedna vlaštovka jaro nedělá, ale i tak...

Zástupné bojiště

Důsledky a následky tedy ponese me my, kteří ještě na světě jsme. Sice se nepodařilo úplně dokončit obklíčení Ruska Spojenými státy a Británií (jako křoví slouží zase NATO), ale Anglosasové byli blízko. Už jen málo scházelo, aby (rukama kyjevské popřevratové junty) zahájili útok na vzdornou Doněckou a Luhanskou republiku (respektive na ruský Krym) a na Ukrajině u ruských hranic rozmístili jaderné zbraně. Zloduch Putin smrtelné ohrožení své největší země světa nepřipustil – a vyrazil jako první. Dnes už se Američané a Britové svou přímou účastí ani netají. Je to válka o to lákavější, že do bitevního pole nemusejí posílat své vojáky, ale pouze řídí operace a dodávají k nim zbraně – a umírají „rukojmí“ jejich komedianta v prezidentském křesle.

Náš protektorát, jako vždycky, je ve svých „elitách“ s nimi v první linii. Protektorátní atmosféra zesílila natolik, že už (jako za toho německého) posílají do vězení za „schvalování“ (jen tentokrát nejde o atentát na Heydricha). Policie a prokurátoři pátrají po těch, kdo přinášejí svobodné zpravodajství (tzv. dezinformace) a „poslech nepřátelského vysílání“ je nejen zakázán, ale přímo znemožněn – jen to tentokrát není Londýn, ale Moskva. Ve dnech vzpomínek na konec Druhé světové války vyznamenávají ukrajinské nacisty (Banderovce) – i náš pan prezident dá nejvyšší vyznamenání jejich vůdci a v bruselském McDonaldu si již můžete dát i hamburger Bandera.

Kolikátý?

Nad Prahou přeletěly Gripeny osmého května, o osvobození Rudou armádou je mluvit zakázáno (snad se nenajde nešťastná učitelka, která by o tom promluvila ve škole a žáci ji natočili a práskli – pardon, to přece podle vládní vyhlášky už zase není práskačství). Zítra, května devátého, proběhne na Rudém náměstí v Moskvě tradiční vojenská přehlídka. Pouze se spekuluje, co na ní uvidíme – a hlavně, co řekne Vladimír Putin. V televizi uvidíme jen to, co nám vláda dovolí (my samozřejmě Putinův projev přineseme celý, protože jsme dezinformátoři).

Válka Západu proti Rusku na zástupném bojišti nabírá na síle. Není proto vůbec jisté, jestli v budoucnu budeme znát (či se přít) o nějaký konkrétní den, kdy válka skončila. Pokud přijdou ke slovu jaderné zbraně – což si naše „elity“ ve shodě se západními srdnatě přejí – nebude, kdo by se přel. A pokud ne?

Budeme chudí, hladoví v promrzlých bytech a bez peněz jásat, jak je ten svobodný, demokratický a prosperující Západ (na rozdíl od Putinova „nespravedlivě bohatého Ruska“) báječný. A vybíhat s modro-žlutými vlajčkami a mávátky do průvodů potvrzovat „ukrajinskou lež“. Kdo ne, bude to mít spočítáno – jako vždycky: Od dvoustettisícové „demonstrace“ na Václaváku coby vyjádření „podpory Říši“ (po Heydrichově smrti), přes prvomájové průvody až ke „chvilkašským“ demonstracím tamtéž.

Tedy – všichni ne. Nepodvolení ještě stále vědí, že předchozí válka skončila v Praze 9. května. A budou si pamatovat i současné kolaboranty. Protože převraty v této zemi se periodicky opakují. Po tom příštím – bude-li ještě svět – dostane snad konečně i paměť své pravdivé místo.

Kolikátého to bude? Úplně jedno.

